

Η ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΠΙΧΩΡΙΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Εισαγωγή

Οι Ιεροί Κανόνες της Εκκλησίας μας, που θέσπισαν οι Απόστολοι, οι Οικουμενικές και Τοπικές Σύνοδοι, αλλά και μεμονωμένοι Πατέρες «εγνωμόνευ Ορθοδόξου φρονήματος», απέκτησαν αιώνιο κύρος και καθολική ισχύ. Η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος με τον 1ο κανόνα της ορίζει: «**Ασπασίως τους Θείους Κανόνας ενστερνιζόμεθα και ολόκληρον την αυτών διαταγήν και ασάλευτον κρατύνομεν, των εκτεθέντων υπό των αγίων σαλπίγγων του Πνεύματος.**

Οι Ιεροί Κανόνες, λοιπόν, δεν ίσχυσαν μόνο τότε, για την εποχή κατά την οποία θεοπίστηκαν, αλλά έχουν διαχρονική ισχύ. **Ισχύουν και σήμερα.** Και η *consensus Ecclesiae* (= η συμφωνία της Εκκλησίας), το καθόλου δηλαδή πλήρωμα της Εκκλησίας, θέλει και απαιτεί οι Ιεροί Κανόνες, που περιχαρακώνουν την κανονική τάξη της Εκκλησίας και ρυθμίζουν θεοπρεπώς την συμπεριφορά κλήρου και λαού, «**το ζην εν Χριστώ**», να γίνονται σεβαστοί και να τηρούνται απαρέγκλιτα απ' όλους, κληρικούς και λαϊκούς, και ιδιαίτερα απ' αυτούς, που έχουν την τιμή να είναι σε επισκοπικούς θρόνους και να κατευθύνουν την πνευματική τουν ποιμνία τους.

Επίσης το καθόλου πλήρωμα της Εκκλησίας θέλει και απαιτεί, όπως εκείνοι από τους πνευματικούς ηγέτες, οι οποίοι παραβάνουν τους Ιερούς Κανόνες και τους ποδοπατούν, χωρίς φόβο Θεού και εντροπή ανθρώπων, να υφίστανται ως κυρώσεις, που προβλέπουν και ορίζουν για κάθε περίπτωση οι Ιεροί Κανόνες. Η Διοίκηση της Εκκλησίας της Ελλάδος (Σύνοδος της Ιεραρχίας και Διαρκής Ιερά Σύνοδος) επιβάλλεται να είναι αμείλικτη προς τους παραβάτες Επισκόπους, οι οποίοι με την συμπεριφορά τους και τις πομπές τους, **που συνιστούν ύβριν κατά του Αγίου Πνεύματος**, διασπολεύουν επικίνδυνα την κανονική τάξη της Εκκλησίας, σκανδαλίζουν τους πάντες και δίνουν όπλα στους αθέους και αιρετικούς να πολεμούν την Εκκλησία του Χριστού και να την διασύρουν.

Η αντικανονικότητα της εκλογής

Οι πάντες, που παροικούν σ' αυτόν τον ευλογημένο τόπο, γνωρίζουν ότι η εκλογή του επιχώριου δεσπότη Ιγνάτιου Λάππα στη Μονή Πετράκη στις 25 Μαΐου 1994 έγινε **πραξικοπηματικά**, αν και η Επιτροπή Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας μία ημέρα νωρίτερα, στις 24 Μαΐου 1994, είχε εκδώσει την υπ' αριθμ. 336/1994 απόφασή της, με την οποία έθετε φραγμό σ' αυτή την εκλογή. (Βλ. σε φωτοτυπία την απόφαση αυτή, καθώς και το σκοτεινό παρασκήνιο της εκλογής στο φύλλο **125 του Αγώνα, του μήνα Σεπτεμβρίου**).

Η εκλογή του επιχώριου δεσπότη δεν έπασχε μόνο νομικά, αλλά κυρίως έπασχε κανονικά και εκκλησιολογικά. **Ήταν αντικανονική για τους εξής λόγους:**

1) Η εκλογή του δεν έγινε κατά τον πρότερο τύπο της Εκκλησίας, «ψήφω κλήρου και λαού παντός», όπως γινόταν στην Αποστολική εποχή (εκλογή του Ματθία στη θέση του Ιούδα, εκλογή των επάν διακόνων, εκλογή του Τιμοθέου σε επίσκοπο Εφέσου, εκλογή του Τίτου σε επίσκοπο Κρήτης, και τόσων άλλων αποστολικών ανδρών), ή όπως γινόταν στην Μεταποστολική Εποχή από τον 2ο αιώνα και εξής (εκλογές Μ. Αθανασίου

«**Δούλον δε Κυρίου
ου δει μάχεσθαι,
αλλ' ήπιον είναι προς πάντας,
διδακτικόν, ανεξικακόν,
εν πραόπτη παιδεύοντα τους
αντιδιατιθεμένους**»

(Απόστολος Παύλος: 2Τημ. 2, 24-25)

ou, Αμβροσίου Μεδιολάνων, Ευσταθίου Αντιοχείας, Μ. Βασιλείου, Ιωάννου Χρυσοστόμου και τόσων άλλων Πατέρων της Εκκλησίας).

2) Η εκλογή του, όπως και των άλλων επισκόπων της Εκκλησίας της Ελλάδος, έγινε «κατά τον ύστερον επικρατήσαντα πονηρόν τύπον». Έγινε με την ψήφο του κλήρου μόνο (των επικόπων), χωρίς την ψήφο του λαού και μάλιστα του Λαρισαϊκού, του οποίο και θα πούμανε. Έγινε «κεκλεισμένων των θυρών». Ο ευσεβής λαός κρατήθηκε σε απόσταση από διμοιρίες των ΜΑΤ. Άκουσαν, βέβαια, οι σύνεδροι την κραυγή του λαού «ανάξιος» αφού οειόταν όλη η περιοχή γύρω από την Μονή Πετράκη, αλλά δεν την έλαβαν καθόλου υπόψη. Προχώρησαν και ολοκλήρωσαν την αντικανονικότητα της εκλογής.

3) Η εκλογή του ήταν προαποφασισμένη. Ήδη ο επιχώριος δεσπότης κ. Ιγνάτιος είχε ετοιμάσει άμφια, εγκόλπιο, πατερίτσα και μίτρα. Τυπικά στο τριπρόσωπο ψηφοδέλτιο μπήκαν και δύο άλλοι υποψήφιοι, για να πληρωθεί το γράμμα του Νόμου. Η επίκληση, φυσικά, του Αγίου Πνεύματος, όπως αναδειξει Μητροπολίτη Λάρισας τον καλύτερο από τους τρεις, ήταν καθαρός εμπαιγμός, ύψηρν κατά του Αγίου Πνεύματος. Οι αθεόφροβοι!

4) Η εκλογή του έγινε σε μη κενή επισκοπική θέσην, ενώ ζούσε ο μακαριότερος Θεολόγος και ασκούσε κανονικά τα καθήκοντά του, δικαιωμένος για την κανονικότητά του με 30 και πλέον αποφάσεις από το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Τί λένε οι Ιεροί Κανόνες γι' αυτήν την καραμπινάτη παρανομία; Ο 16ος Ιερός Κανόνας της Πρωτοδευτέρας Συνόδου (861 μ.Χ.), που μερικοί την νομίζουν Οικουμενική, είναι σαφής. **Δεν επιδέχεται καμία παρερμηνεία.** Κονιορτοποιεί όλα τα επιχειρήματα των όψιμων και μη όψιμων υπερασπιστών της κανονικότητας του κ. Ιγνατίου. Ορίζει τα εξής: «Το μποδενί τρόπω Επίσκοπον καταστήναι εν τη Εκκλησίᾳ, ής έτι ο προεστώς ζει, και εν τη ιδίᾳ συνίσταται τιμή, ειρηνή αυτός εκών την επισκοπήν παραιτήσται» (= Με κανένα τρόπο δεν πρέπει να κατασταθεί ένας Επίσκοπος σε μία Εκκλησία, στην οποία ζει ακόμη ο επίσκοπός της, και βρίσκεται στην αρχιερατική του αξία, εκτός κι αν αυτός θεληματικά παραιτήσει την Επισκοπή του» (Βλ. και τον 1ο Ιερό Κανόνα του Κυρίλλου Αλεξανδρείας).

Η αντικανονικότητα της εκλογής

Και η εκλογοτονία του επιχώριου δεσπότη και μερικά, αλλά κυρίως έπασχε κανονικά και εκκλησιολογικά. **Ήταν αντικανονική για τους εξής λόγους:**

1) Η εκλογή του δεν έγινε κατά τον πρότερο τύπο της Εκκλησίας, «ψήφω κλήρου και λαού παντός», όπως γινόταν στην Αποστολική εποχή (εκλογή του Ματθία στη θέση του Ιούδα, εκλογή των επάν διακόνων, εκλογή του Τιμοθέου σε επίσκοπο Εφέσου, εκλογή του Τίτου σε επίσκοπο Κρήτης, και τόσων άλλων αποστολικών ανδρών), ή όπως γινόταν στην Μεταποστολική Εποχή από τον 2ο αιώνα και εξής (εκλογές Μ. Αθανασίου

επιχώριο δεσπότη, που την αποδέκτηκε, συνεργώντας στο έγκλημα της εξόντωσης του μακαριστού Θεολόγου. **Δεν φαντάζομα να είπε κι αυτός μυστικά σαν Ιουδαίος:** «Το αίμα αυτού επ' εμέ» (Πρβλ. Ματθ. 27, 25).

Η πημέρα αυτή (Σάββατο, 28-5-1994) θα χαρακτηριστεί από την νεότερη Εκκλησιαστική Ιστορία ως πημέρα μελάντιατη. Όλα την πημέρα αυτή καταλύθηκαν και καταπατήθηκαν. Και Σύνταγμα και Νόμοι και Ιεροί Κανόνες και Δίκαιο και ιθική. Το τοπίο μέσα στον Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών, όπου τελέστηκε η χειροτονία, με την παρουσία ένοπλων αστυνομικών και ασφαλιτών, και περισσότερο έχω από τον Ναό με τους κροταλιούμενους των ασπίδων των ΜΑΤ, ήταν τοπίο ντροπής για την Διοίκηση της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Δεν υπάρχει κανένα χωρίο της Καινής Διαθήκης και κανένας Ιερός Κανόνας, που να συνιστούν και να εγκρίνουν τέτοια φαινόμενα βίας, προκειμένου να προστατευθούν οι δράστες της ανατροπής της κανονικής τάξης στην Εκκλησία.

Η οδός Μητροπόλεως Αθηνών βάφηκε τότε με αίμα Λαρισαίων πιστών, που διαμαρτύρονταν κατά Συνταγματικό και Ιεροκανονικό δικαίωμα με την κραυγή «ανάξιος», για να ματαιώσουν την αντικανονική αυτή χειροτονία. Οι άνδρες των ΜΑΤ χτυπούσαν ανελέπτια τους πιστούς και τους έστελναν κατά δεκάδες στα Νοσοκομεία της Αθήνας με σπασμένα κεφάλια, πλευρά, χέρια και πόδια. Εικόνα ζοφερή και εφιαλτική! **Δεν επιβάλλονται με την βία οι αντικανονικότητες στο χώρο της Εκκλησίας.** Ο εισιθελιούμισκος κλίκας αρχιερέων να τις επιβάλλουν με τα κλόμπια της Καινής Διαθήκης και της Ιεράς Λαρισαίων πιστών, που επικρίθηκαν κατάστασης τους Καινής Διαθήκης και των ιερών Κανόνων. **Μας θυμίζει τις λαπτηρικές Συνόδους, που καταδίκασε την *consensus Ecclesiae*, στις οποίες πονηροί, γόντες και αδίστακτοι Επίσκοποι πήθελαν να επιβάλλουν τις αντικανονικές αποφάσεις τους με τα ρόπαλα των χειροδύνων εκείνων «παραβολάνων».**

Τί λένε οι Ιεροί Κανόνες για τις αντιλογίες των πιστών πριν από την χειροτονία, που στρέφονταν εναντίον του προσώπου του κ. Ιγνατίου, ο οποίος επρόκειτο σε λίγο να χειροτονηθεί επίσκοπος; Έπρεπε να προχωρήσει η χειροτονία και «να κόψουν το οβέρκο τους» οι διαμαρτυρόμενοι, όπως ξειτόμισε σε γλώσσα αργκό ο τότε προκαθήμενος της Ελλαδικής Εκκλησίας κ. Σεραφείμ;

Ο 59ος Ιερός Κανόνας της Τοπικής Συνόδου της Καρθαγένης (418 μ.Χ.) ορίζει συμπερασματικά τα εξής: «... Ε